

Arrest

nr. 308 717 van 24 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U bent geboren op een boerderij in Douar Boutbat, niet ver van Fez. Nadien verhuisde u naar Mammnou 'A Adoukhoul, Fez. U ging in Marokko naar school tot het zesde middelbaar, maar haalde het diploma niet. In de zomervakanties werkte u als schilder.

U verliet Marokko omwille van een erfeniskwestie: toen uw grootvader stierf heeft uw vader zijn deel van de erfenis niet gekregen. Dit omdat hij volgens zijn halfbroers nog te jong was; hij was toen 12. Hoewel uw vader weinig problemen had met dit gegeven en verder ging met zijn leven, kon u hier niet mee om. U geraakte in conflict met uw neven – de kinderen van uw paterale ooms die wel geërfd hadden. Zij waren namelijk veel welgestelder dan u was. U kon dit moeilijke verkroppen en was jaloers. In 2003, nadat u wat gedronken had,

besloot u hen te confronteren met het hele erfenisgebeuren. Dit leidde tot een heftige discussie met vuistslagen. Sindsdien bent u nog zo'n 8 keer aangevallen door hen.

Sinds 2004 ondernam u meerder pogingen om Marokko te verlaten en naar Europa te reizen. U vertrok uit Tanger, maar werd drie keer gerepatriëerd vanuit Spanje. Aan het einde van juni, 2006 kon u Marokko finaal verlaten. U reisde naar Spanje waar u 8 maanden verbleef. Hier had u echter opnieuw problemen: u werd tweemaal aangevallen. U bent bijna zeker – toch wat de eerste aanval betreft - dat het om personen ging die door uw neven betaald werden om u aan te vallen.

U verliet Spanje en reisde verder naar België waar u in februari of maart 2007 aankwam. Sinds uw aankomst in België kreeg u, gezien uw illegale verblijf, verscheidene – 29 bevelen en 18 bevestigingen - bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast werd u ook meerdere malen veroordeeld: op 21 mei 2008 voor slagen en verwondingen en het bezit van wapens, op 19 december 2019 voor onder andere diefstal met geweld, gebruik van wapens en illegaal verblijf, op 11 juni 2020 voor diefstal op heterdaad. Op 19 maart 2024 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd uw illegaal verblijf nogmaals vastgesteld. Teneinde u te repatriëren naar uw land van herkomst werd overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem. 45 dagen na uw aankomst in het gesloten centrum diende u op 3 mei 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelt u dat u een operatie nodig hebt; u zou namelijk 4 fracturen in uw schedel hebben. Uw advocaat toonde tijdens het videogehoor – vanop enige afstand - een medisch attest ter staving van uw problematiek. Tot op heden mocht het CGVS dit document nog niet ontvangen. Ook meent uw advocaat dat u geen pijnstilling zou ontvangen in het centrum. U hiernaar gevraagd meent u echter Paracetamol te krijgen (CGVS p. 2-3). Ondanks uw hoofdpijn stelt u in staat te zijn het interview af te leggen; "Ik kan wel antwoorden op vragen.", maar meent u dat het mogelijk is dat u af en toe wat vergeet (CGVS p. 3-4). Daar het CGVS tot op heden nog geen medische attesten mocht ontvangen, betreft uw vergeetachtigheid een blote bewering.

Wat er ook van zij, er werd u benadrukt dat u het mocht aangeven wanneer u te veel pijn had. Daarnaast werd u ook verscheidene keren gewezen op het feit dat u om een pauze mocht vragen wanneer u daar nood aan had (CGVS p. 2), hetgeen ook u ook deed en toegepast werd (CGVS p. 6).

Daarnaast stelt u momenteel in methadonsubstitutiebehandeling te zijn. Wederom laat u het na dit te staven. Over de behandeling merkt u enkel op dat deze u kalmeert en uw pijn stilt (CGVS p. 3). Nergens tijdens het gehoor bleken er overigens problemen te zijn geweest.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op 29 mei 2024 contacteerde uw raadsman het CGVS om uw bezwaar te uiten tegen een videogehoor; u maakt zich zorgen over mogelijke inbreuken op uw recht op privacy en de vertrouwelijkheid van de informatie die tijdens het persoonlijk onderhoud zal worden besproken.

Het CGVS wenst desbetreffend te benadrukken dat het, zoals elke verwerkingsverantwoordelijk in de zin van artikel 4, zevende lid van Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna: Algemene Verordening Gegevensbescherming of AVG), er toe gehouden is aan de bepalingen vervat in de AVG te voldoen.

Verder wenst het CGVS erop te wijzen dat de artikelen 45 tot 49 van de AVG de voorwaarden voor de doorgifte van persoonsgegevens aan een derde land omschrijven in de vorm van een cascadesysteem. Het gegeven dat het Hof van Justitie in het arrest Schrems II het adequaatheidsbesluit van de VS (EU-US Privacy Shield) ongeldig verklaard heeft, heeft dus enkel tot gevolg dat een verwerkingsverantwoordelijke zich niet langer op artikel 45 AVG kan beroepen wanneer er sprake is van een doorgifte van persoonsgegevens aan een verwerker die zich in de Verenigde Staten bevindt. Deze ongeldigheidsverklaring heeft echter niet tot gevolg dat de doorgifte van persoonsgegevens niet langer mogelijk is op grond van artikel 46 van de AVG, waarvan het eerste lid bepaalt dat wanneer de Europese Commissie geen adequaatheidsbesluit vaststelt, het aan de in de Europese Unie gevestigde verwerkingsverantwoordelijke of verwerker is om te voorzien in passende waarborgen. In artikel 46, tweede lid AVG wordt toegelicht door middel van welke instrumenten de bedoelde passende waarborgen kunnen geboden worden. Zo kunnen de modelcontracten van de Europese Commissie, de zogenaamde Standard Contract Clauses (SCC; standaardcontractbepalingen) de juridische basis vormen voor het doorgeven van persoonsgegevens naar derde landen.

Microsoft gebruikt de SCC om de transfer van persoonsgegevens naar de VS te verantwoorden. De meest recente versie van de "Data Protection Addendum" (Bijlage Bescherming van Persoonsgegevens voor Producten en Diensten van Microsoft of BBP, beschikbaar op

<https://www.microsoft.com/licensing/docs/view/MicrosoftProducts-and-Services-Data-Protection-Addendum-DPA> dateert van januari 2023.

Het Hof van Justitie heeft verder geoordeeld dat de in artikel 46 van de AVG genoemde standaardcontractbepalingen geen waarborgen kunnen bieden die verder gaan dan een contractuele verplichting en dat, afhankelijk van de situatie in een bepaald derde land, er kan vereist zijn dat de verwerkingsverantwoordelijke aanvullende maatregelen neemt om de eerbiediging van dit beschermingsniveau te waarborgen (Hvj, 16 juli 2020, C-311/18, Schrems II, § 133). Zie in die zin ook de richtsnoeren van de European Data Protection Board "Recommendations 01/2020 on measures that supplement transfer tools to ensure compliance with the EU level of protection of personal data Version 2.0", van 18 juni 2021 (beschikbaar op https://edpb.europa.eu/our-work-tools/our-documents/recommendations/recommendations-012020-measures-supplement-transfer_en). Uit het arrest Schrems II blijkt dat voor de doorgifte van persoonsgegevens aan gegevensimporteurs die onder Section 702 van de Amerikaanse Foreign Intelligence Surveillance Act (FISA) (wet betreffende het toezicht op buitenlandse inlichtingen) vallen, de in artikel 46 AVG bedoelde standaardcontractbepalingen uitsluitend mogen gebruikt worden als de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens middels aanvullende (beschermings)maatregelen onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt.

Om te kunnen beoordelen of het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en of de artikelen 44 tot en met 50 van de AVG zijn nageleefd, kan het gebruik van Teams derhalve niet los worden gezien van de aanvullende maatregelen die het CGVS treft met betrekking tot de organisatie van een persoonlijk onderhoud op afstand.

Het CGVS heeft als verwerkingsverantwoordelijke diverse bijkomende maatregelen getroffen.

Zo wordt tijdens het gehoor op afstand enkel gebruik gemaakt van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts. Dit betekent dat noch het CGVS, noch het centrum waar de verzoeker verblijft gebruik maken van een persoonlijke account om in te loggen op Teams. Vanuit het CGVS wordt ingelogd via een speciaal daarvoor opgezette anonieme account, anoniem omdat de accountgegevens geen enkele verwijzing bevatten naar het CGVS of de protection officer die het persoonlijk onderhoud leidt. Ook de verzoeker neemt niet in eigen naam deel aan het gesprek. Het inloggen gebeurt via een gedepersonaliseerd account dat speciaal opgezet werd voor het gesloten centrum. De accounts kunnen derhalve op geen enkele manier teruggeleid worden naar u, de verzoeker om internationale bescherming die op afstand gehoord wordt.

Verder wordt tijdens het onderhoud gebruikt gemaakt van laptops specifiek voorzien voor en uitsluitend te gebruiken voor het horen op afstand. Deze laptops bevatten enkel en alleen een applicatie van Teams. Het gebruik van de laptops is opzettelijk begrensd tot het gebruik van de Teamsapplicatie. Het is met andere woorden onmogelijk voor de protection officer om een andere applicatie op deze laptop te downloaden, noch kan er via deze laptop ingelogd worden op het e-mailaccount van de protection officer, of op de interne databank van het CGVS met gegevens van verzoekers om internationale bescherming. De protection officer dient dan ook voor alle andere handelingen, zoals het opstellen van de notities van het persoonlijk onderhoud, het consulteren van landeninformatie, het versturen van e-mails, enz., gebruik te maken van de laptop die hij gebruikt voor zijn dagelijkse professionele werkzaamheden.

Verder is er tijdens het gehoor op afstand sprake van een end-to-end-encryptie (E2EE) tussen de zender en de ontvanger, waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het CGVS, ligt en niet bij de verwerker, in casu Microsoft. Met E2EE worden gegevens die tijdens het gesprek verzonden worden, versleuteld op de oorspronkelijke locatie en ontsleuteld op de beoogde bestemming. Door het gebruik van E2EE kan de informatie tussen twee communicerende partijen niet onderschept, gelezen, en/of veranderd wordt door een derde partij die niet op rechtmatige wijze deelneemt aan het gesprek. Deze vorm van encryptie zorgt er derhalve voor dat de inhoud van de communicatie alleen zichtbaar is voor de feitelijke deelnemers en niet voor Microsoft. Aldus wordt de audiovisuele verbinding tussen de protection officer en de tolk enerzijds, en de verzoeker om internationale bescherming en diens raadsman anderzijds dermate beveiligd dat toegang tot het communicatieverkeer tijdens het persoonlijk onderhoud door een externe instantie of persoon onmogelijk is waardoor de bescherming van de persoonsgegevens die op dat ogenblik worden uitgewisseld gewaarborgd is.

Doordat de accounts niet kunnen worden teruggeleid naar een verzoeker om internationale bescherming, en de gegevens die worden overgedragen onleesbaar zijn voor derden die niet betrokken zijn bij het gesprek, zijn de persoonsgegevens die uitgewisseld worden tussen het CGVS en de verzoeker niet toegankelijk voor de verwerker, in casu Microsoft.

Kortom, de hierboven beschreven maatregelen zorgen ervoor dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, waardoor aldus het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en de artikelen 44 tot en met 50 van de AGV worden nageleefd.

Aangaande het advies van de GBA, wijst het CGVS erop dat de GBA enkel bevoegd is om een advies te verlenen over een ontwerp van een normatieve tekst (zie art. 23 van de wet van 23 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit), wat in casu gebeurd is (zie advies nr. 129/2021 van 24 augustus 2021 (punt 4 en 13) (beschikbaar op [.](#)). Indien u evenwel van mening bent dat het CGVS uw persoonsgegevens niet verwerkt overeenkomstig de Algemene Verordening Gegevensbescherming, staat het u vrij een klacht neer te leggen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit (Drukpersstraat 35, 1000 Brussel).

Het CGVS heeft tot op heden geen kennis van een dergelijke klacht die door u of uw raadsman zou zijn ingediend bij de GBA.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kon u wel degelijk op afstand gehoord worden. U uitte tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen bezwaar tegen het videogehoor.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van Vluchteling niet kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Immers zijn de door u aangehaalde problemen, vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Zo gaf u immers aan in Marokko problemen te hebben met uw neven. Omdat hun vaders erfden, maar de uwe niet, zijn zij veel welstellender dan u. U was jaloers en besloot hen hierover aan te spreken, hetgeen leidde tot een conflict. Omwille van dit conflict stelt u niet meer terug te kunnen keren naar Marokko (CGVS p. 7-8 en 11). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van economische en interpersoonlijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. U haalde verder geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. U zou nooit problemen hebben gehad met de Marokkaanse autoriteiten, noch hield u er ooit politieke activiteiten op na in uw land van herkomst (vragenlijst CGVS).

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen.

Ten eerste legde u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, relaas en reisweg. Gevraagd naar documenten ter staving van uw identiteit of relaas verklaarde u geen enkel document te kunnen neerleggen (CGVS p. 3). Uw originele paspoort en identiteitskaart liggen nog in Marokko, maar ze zouden niet meer geldig zijn (CGVS p. 7). Dat u ten aanzien van de DVZ nog had verklaard dat u nooit in het bezit geweest bent van een paspoort of identiteitskaart (verklaring DVZ – vraag 25 – 26), is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid. Hoe dan ook, u stelt kopieën van de documenten te vragen aan uw ouders (CGVS p. 7). Tot op heden mocht het CGVS nog geen documenten ontvangen. Wat er ook van zij, frappant was evenzeer dat u verklaarde eigenlijk niet eens een poging te hebben ondernomen om enige documenten te verkrijgen (CGVS, p. 7). Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn verzoek om internationale bescherming en identiteit te staven. De desinteresse die u hebt tentoongespreid ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig. Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid enkel verder daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Daarenboven staat u in België gekend onder verscheidene valse namen, met verscheidene geboortedata, steeds met de Algerijnse nationaliteit (bijlage 39 bis). Dient te worden besloten dat u de Belgische autoriteiten verscheidene keren trachtte te misleiden.

Daarbij aansluitend dient te worden opgemerkt dat u pas laattijdig een eerste verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Dient te worden vastgesteld dat u klaarblijkelijk weinig gehaast was om een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen; u meent immers hier al 18 jaar lang te verblijven (CGVS p. 3). Op 19 maart 2024 werd door de politie vastgesteld dat u illegaal in het land verblijft, waarna u overgebracht werd naar een gesloten centrum (bijlage 13 septies). Pas nadat u werd overgebracht naar het gesloten centrum, van waar uw repatriëring richting Marokko zou worden voorzien, voelde u de nood om een verzoek om internationale bescherming in te dienen – en zelfs dan nog niet meteen: u werd op 19 maart 2024 naar het gesloten centrum overgebracht, maar diende pas op 3 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Dat u hiertoe voorheen weinig gehaast leek om een dergelijk verzoek in te dienen en pas overstag ging wanneer u werd geconfronteerd met een eventuele terugkeer naar Marokko, is bijzonder opvallend. Een dergelijke houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Het hoeft dan ook geen betoog dat een dergelijk laattijdig verzoek uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnd door uw vage en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas.

Immers dient vooreerst te worden aangestipt dat u bovenstaande problemen geenszins wist te staven, waardoor dit in wezen niets meer dan een blote bewering blijkt te zijn. In elk geval blijkt uit uw verklaringen dat het vooral u dwarszit dat uw vader zijn deel van de erfenis niet kreeg. Uw vader zelf heeft er echter geen probleem mee: "Mijn vader heeft er geen probleem mee. Ik wel. Ik ben de oudste zoon en ik wil het niet laten gaan." (CGVS p. 10). Daar u zo inzit met uw vaders deel van de erfenis, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u wat specifiekere kan zijn over wat de erfenis precies inhield en waar uw familie dan wel recht op zou hebben. U gevraagd te vertellen over de inhoud van de erfenis, komt u niet verder dan algemeen te stellen: "Veel gronden, olijfbomen, alles wat rijke boerenmensen hebben: koeien, paarden, dieren." (CGVS p. 8). Gevraagd of de erfenis ook uit geld bestond, stelt u eerst: "Niet dat ik weet, ik kan het niet zeggen." om uw verklaring nadien aan te passen naar: "Ja, veel geld." (CGVS p. 9). Uw weinig specifieke en tegenstrijdige verklaringen over de kern van uw probleem – de erfenis – weten het CGVS niet te overtuigen.

Van 2003 tot aan uw vertrek uit Marokko meent u zo'n 9 keer 'kapotgeslagen' te zijn door uw neven (CGVS p. 9). Wederom vervalt u in blote beweringen daar u niet in staat bent ook maar een van deze aanvallen te staven met bijvoorbeeld foto's van verwondingen, ziekenhuisrapporten... Daarnaast meent u ook nooit bescherming te hebben gezocht in Marokko. U liet het na de politie te contacteren daar jullie familie zijn (CGVS p. 11). Echter, wanneer uw familieleden – waar u het niet mee kan vinden omdat zij welgestelder zijn dan u - u verscheidene keren aanvallen en 'kapotslaan', lijkt het aannemelijk dat u toch de politiediensten contacteert en om bescherming te vragen. Dat u dit hebt nagelaten komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Wat er ook van zij, ook in Spanje meent u aangevallen geweest te zijn door personen die uw neven gestuurd hebben, al meende u bij DVZ dat het uw neven zelf waren die naar Spanje afreisden om u uw lesje te leren (vragenlijst CGVS – vraag 5). Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en onderstreept het frauduleuze karakter van uw verzoek. Hoe dan ook, u stelt tweemaal aangevallen te zijn geweest. Wat de eerste keer betreft, bent u zeker dat de daders personen waren die uw neven gestuurd hadden. Een man die in dezelfde wijk woonde als u in Spanje, wist u namelijk te vertellen dat de drie aanvallers – die u overigens niet kan beschrijven; u komt niet verder dan bijzonder stereotiep te stellen dat het ook Marokkanen zijn (CGVS p. 13) - 5000 euro gekregen hadden om u aan te vallen. U gevraagd hoe die man dat kon weten, stelt u simpelweg: "Die man is van de wijk. Hij weet alles.", hetgeen het CGVS in geen geval weet te overtuigen. Betreffende de tweede aanval bent u niet zeker dat het ging om personen die door uw neven gestuurd werden, maar u hebt geen andere verklaring voor de aanval (CGVS p. 12-13). Wat er ook van aan is, wederom liet u het na de autoriteiten te contacteren om bescherming te zoeken, noch wist u voorgaande te staven. Bovenstaande vaststellingen ondergraven uw geloofwaardigheid dan ook compleet.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat, mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw relaas, quod non, dient te worden gewezen op het uiterst lokale karakter van uw problemen. U haalde naast bovenstaande motieven geen enkele andere gegronde reden aan waarom u zich nergens anders binnen Marokko zou kunnen vestigen. Evenmin maakte u aannemelijk dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de lokale autoriteiten ingeval van eventuele problemen met uw schuldeiser. Te meer u had aangegeven nooit enige problemen te hebben gekend met de Marokkaanse autoriteiten (supra) kon u aldus geen gegronde reden geven waarom u zich bij eventuele problemen in geval van een eventuele terugkeer naar Marokko niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten tegen mogelijke problemen.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekende partij op dat er sprake is van "onvoldoende rekening houdende met de behoefte aan specifieke steunmaatregelen die in het kader van bijzondere procedurele behoeften worden toegekend". In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 13/1 van het

koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “de artikelen 13 en 44 tot 50” van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) en van de materiële motiveringsplicht. In een derde en tevens laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht”. Ook meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud stelt u dat u een operatie nodig hebt; u zou namelijk 4 fracturen in uw schedel hebben. Uw advocaat toonde tijdens het videogehoor – vanop enige afstand - een medisch attest ter staving van uw problematiek. Tot op heden mocht het CGVS dit document nog niet ontvangen. Ook meent uw advocaat dat u geen pijnstilling zou ontvangen in het centrum. U hiernaar gevraagd meent u echter Paracetamol te krijgen (CGVS p. 2-3). Ondanks uw hoofdpijn stelt u in staat te zijn het interview af te leggen; “Ik kan wel antwoorden op vragen.”, maar meent u dat het mogelijk is dat u af en toe wat vergeet (CGVS p. 3-4). Daar het CGVS tot op heden nog geen medische attesten mocht ontvangen, betreft uw vergeetachtigheid een blote bewering.

Wat er ook van zij, er werd u benadrukt dat u het mocht aangeven wanneer u te veel pijn had. Daarnaast werd u ook verscheidene keren gewezen op het feit dat u om een pauze mocht vragen wanneer u daar nood aan had (CGVS p. 2), hetgeen ook u ook deed en toegepast werd (CGVS p. 6).

Daarnaast stelt u momenteel in methadonsubstitutiebehandeling te zijn. Wederom laat u het na dit te staven. Over de behandeling merkt u enkel op dat deze u kalmeert en uw pijn stilt (CGVS p. 3). Nergens tijdens het gehoor bleken er overigens problemen te zijn geweest.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen. Waar in het verzoekschrift voorgehouden wordt dat verzoekende partij wegens haar gezondheidstoestand niet in staat was om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de raadsman van verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar een medisch attest toonde, doch naliet dit neer te leggen. De Raad merkt hierbij op dat het betoog

in het verzoekschrift dat verwerende partij kennis had of alleszins kennis had moeten hebben van het medisch attest omdat het werd opgesteld door de behandelende arts in het centrum niet ernstig is. Indien verzoekende partij meent dat bepaalde medische problemen het vertellen van haar relaas of haar deelname aan de procedure internationale bescherming bemoeilijken, zoals zij thans in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, komt het aan haar toe deze medische problemen afdoende te staven. Wat betreft de medische stukken die zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt ter staving van de door haar aangehaalde medische problemen (bijlage 4 van het verzoekschrift), oordeelt de Raad dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij van die aard is dat deze haar zou verhinderen een procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. In het attest d.d. 6 juni 2024 wordt louter gesteld dat verzoekende partij schedelbreuken heeft alsook hoofdpijn en pijn aan de enkel, zonder enige verdere uitleg hieromtrent. Uit het attest d.d. 18 april 2024 blijkt slechts dat een radiologisch onderzoek werd uitgevoerd nadat verzoekende partij haar enkel had verstuikt bij het sporten en dat hierbij een zwelling door vochtophoping aan de rechterenkel werd vastgesteld. Verder legt verzoekende partij nog de resultaten neer van een radiologisch onderzoek uitgevoerd op 22 oktober 2015, waarbij verschillende schedelbreuken werden vastgesteld, doch dit biedt niet de minste informatie over de gezondheidstoestand van verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 30 mei 2024, i.e. bijna tien jaar na dit radiologisch onderzoek. Ten slotte brengt verzoekende partij nog een lijst bij van de medicatie die zij nam in de periode rond haar persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt weliswaar dat verzoekende partij inderdaad in methadonsubstitutiebehandeling is, doch dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij, al dan niet wegens de door haar genomen medicatie, aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om een procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verder dient te worden bemerkt dat verzoekende partij bij aanvang van haar procedure, in de DVZ-vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" zelf eenduidig aangaf dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar relaas of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, DVZ-vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" d.d. 15 mei 2024). In de DVZ-verklaring liet zij omtrent haar gezondheidstoestand optekenen dat zij last heeft van stress en omwille hiervan kalmeringsmiddelen inneemt alsook problemen heeft met haar hoofd waarvoor zij een operatie nodig zou hebben, doch verder "ok" te zijn (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ d.d. 15 mei 2024, vraag 29). Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud verwees zij opnieuw naar haar problemen met haar hoofd ten gevolge van vier fracturen, doch gaf zij aan dat zij in staat was om gehoord te worden en de gestelde vragen te beantwoorden, ondanks haar hoofdpijn (notities CGVS, p. 3). Zij gaf hierbij weliswaar aan dat het mogelijk is dat zij af en toe wat vergeet (notities CGVS, p. 3-4), doch betreft deze vermeende vergeetachtigheid tot op heden een blote bewering die zij niet staft aan de hand van enig medisch attest. Daarnaast bemerkte haar raadsman bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud nog dat verzoekende partij geen pijnstilling zou ontvangen in het centrum, doch dit werd door verzoekende partij zelf tegengesproken en zij verklaarde dat zij Paracetamol kreeg (notities CGVS, p. 2-3). Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde CGVS-vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud, gedurende hetwelk verzoekende partij werd bijgestaan door haar advocaat, blijkt voorts dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van voormelde stukken blijkt dat verzoekende partij tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Bovendien werd verzoekende partij er tijdens haar persoonlijk onderhoud op gewezen dat zij mocht aangeven wanneer zij te veel pijn had alsook om een pauze mocht vragen wanneer zij daar nood aan had (notities CGVS, p. 2). Wanneer zij verzocht om een pauze, werd hierop ook ingegaan (notities CGVS, p. 6). Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partij, al dan niet ten gevolge van medische problemen en/of genomen medicatie, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoonde of hard maakte dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.2.3.1. Verder uit verzoekende partij kritiek op het feit dat haar persoonlijk onderhoud plaatsvond via videoconferentie, dit ondanks het schriftelijk bezwaar van haar raadsman tegen het houden van dergelijk persoonlijk onderhoud per videoconferentie (zie bijlage 2 van het verzoekschrift: "*Mail aan CGVS*"). Verzoekende partij wijst erop dat de Raad van State in het arrest nr. 254.655 van 3 oktober 2022 heeft benadrukt dat indien het gebruik van MS Teams in strijd zou zijn met de AVG, dit ook zou leiden tot de miskenning van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aangezien uit het dispositief ervan blijkt dat de verwerende partij verplicht is de nodige organisatorische en technische maatregelen te nemen om te voorkomen dat een derde deelneemt aan het persoonlijk onderhoud van de verzoeker om internationale

bescherming of kennis kan nemen van de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn verhoor. Hieruit blijkt aldus dat het gebruik van een IT-instrument dat niet voldoet aan de bepalingen van de AVG, verboden is. Volgens verzoekende partij rijst aldus de vraag of de “*passende geheimhouding*”, voorzien in artikel 13/1, eerste lid van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 gerespecteerd werd nu het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden via videoconferentie met behulp van het programma MS Teams. Uit voormeld arrest nr. 254.655 van de Raad van State volgt dat dit tevens de vraag impliceert of het houden van een persoonlijk onderhoud via het programma MS Teams voldoet aan de waarborgen van de AVG. Vervolgens duidt verzoekende partij erop dat uit het NOYB-rapport “*Report on privacy policies of video conferencing services*” van 2 april 2020 (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) blijkt dat MS Teams niet volledig voldoet aan de informatieverplichtingen in de artikelen 12 en 13 van de AVG, met name de verplichting tot transparante informatie, communicatie en nadere regels voor de uitoefening van de rechten van de betrokkene en de verplichting om informatie te verstrekken wanneer persoonsgegevens bij de betrokkene worden verzameld. De verschillende elementen van informatie die onder artikel 13 van de AVG moeten worden verstrekt werden onderzocht en uit dit onderzoek bleek dat MS Teams aan vier voorwaarden hiervan niet voldoet en dat aan zes andere voorwaarden gedeeltelijk is voldaan. Ook blijkt uit het rapport dat het gebruik van MS Teams de doorgifte van persoonsgegevens vanuit de Europese Unie naar derde landen impliceert. Waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat de modelcontracten van de Europese Commissie, de zogenaamde Standard Contract Clauses (SCC; standaardcontractbepalingen) de juridische basis vormen voor het doorgeven van persoonsgegevens naar derde landen, duidt verzoekende partij erop dat het Hof van Justitie in het arrest Schrems II heeft geoordeeld dat standaardcontractbepalingen, vermeld in artikel 46 van de AVG, geen waarborgen kunnen bieden die verder gaan dan een contractuele verplichting en dat er afhankelijk van de situatie in een derde land, bijkomende maatregelen genomen moeten worden (zie HvJ 16 juli 2020, C-311/18, § 133). In haar antwoord op het bezwaar van haar raadsman beperkt verwerende partij zich ertoe te stellen gebruik te maken van gedepersonaliseerde, anonieme MS Teams-accounts en end-to-end encryptie (E2EE) waardoor een overdracht van gegevens op grond van artikel 45 van de AVG mogelijk zou zijn, doch meent verzoekende partij dat hieruit niet kan worden opgemaakt of het gebruik van MS Teams AVG-conform is of dat deze aanvullende maatregelen voldoende zouden zijn, hetgeen afhankelijk is van de situatie in het derde land waarnaar de gegevens verzonden worden en waarvoor mogelijk een onderzoek dient te gebeuren naar de geldende wetgeving in het derde land en de toepassing ervan in de praktijk. Verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name arrest nr. 283 656 van 19 januari 2023, arrest nr. 285 279 van 23 februari 2023, arrest nr. 285 963 van 10 maart 2023 en arrest nr. 290 058 van 9 juni 2023, waarin overgegaan werd tot vernietiging van de bestreden beslissing omdat de Raad werd geconfronteerd met twee tegenovergestelde visies op de aanvullende maatregelen genomen door verwerende partij en oordeelde dat aanvullende onderzoeksmaatregelen nodig waren aangezien de Raad niet over de nodige technische kennis beschikt om te kunnen bepalen of MS Teams al dan niet voldoet aan de eisen van vertrouwelijkheid en bescherming van persoonsgegevens. Zij wijst erop dat in ’s Raads arrest nr. 290 058 opgemerkt werd dat reeds herhaaldelijk vragen gesteld werden aan verwerende partij door middel van eerdere arresten, zoals herhaald door verzoeker die voorafgaand aan het gehoor zijn concrete bezwaren heeft geuit tegen het gebruik van het programma MS Teams voor het gehoor via videoconferentie omwille van bezorgdheden omtrent vertrouwelijkheid en het mogelijk delen van verzoekers gegevens met derden zoals verder uitgewerkt in het voorliggend verzoekschrift. Verzoekende partij meent dat ook *in casu* vastgesteld moet worden dat verwerende partij geen antwoord heeft geformuleerd op de reeds herhaaldelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook door verzoekende partij gestelde vragen en geuite grieven. Ten slotte meent verzoekende partij nog dat het gelet op haar medische toestand hoe dan ook weinig geschikt en passend voorkomt haar te horen via een systeem van videoconferentie.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat *in casu* in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt toegelicht welke diverse bijkomende maatregelen door het CGVS worden genomen om het door de AVG vereiste beschermingsniveau te waarborgen, waarbij erop gewezen wordt dat deze bijkomende maatregelen tot gevolg hebben dat de accounts niet kunnen worden teruggeleid naar een verzoeker om internationale bescherming en dat de gegevens die worden overgedragen onleesbaar zijn voor derden die niet betrokken zijn bij het gesprek, waardoor de persoonsgegevens die uitgewisseld worden tussen het CGVS en de verzoeker niet toegankelijk zijn voor de verwerker, *in casu* Microsoft. Meer bepaald wordt erop gewezen dat gebruik wordt gemaakt van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts, die op geen enkele manier teruggeleid kunnen worden naar de verzoeker om internationale bescherming die op afstand gehoord wordt, dat laptops worden gebruikt die specifiek voorzien zijn voor en uitsluitend gebruikt worden voor het horen op afstand en die enkel en alleen een applicatie van Teams bevatten en dat via end-to-end-encryptie (E2EE) de audiovisuele verbinding tussen de protection officer en de tolk enerzijds, en de verzoeker om internationale bescherming en diens raadsman anderzijds, dermate beveiligd wordt dat de toegang tot het communicatieverkeer tijdens het persoonlijk onderhoud door een externe instantie of persoon onmogelijk is waardoor de bescherming van de persoonsgegevens die op dat ogenblik worden uitgewisseld gewaarborgd is. De in de bestreden beslissing beschreven maatregelen zorgen er bijgevolg dan ook voor dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens vanwege de Amerikaanse autoriteiten in de praktijk onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, waardoor aldus het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar

behoren is gewaarborgd en de verplichtingen vervat in hoofdstuk V van de AVG worden nageleefd. Aangezien de in de bestreden beslissing beschreven maatregelen ervoor zorgen dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, zijn deze genomen maatregelen wel degelijk voldoende om te verzekeren dat niet alleen bij doorgifte van persoonsgegevens naar de Verenigde Staten maar ook naar om het even welk ander derde land wordt voldaan aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau, zodat een verder onderzoek naar de geldende wetgeving in de Verenigde Staten en de toepassing ervan in de praktijk dan ook niet noodzakelijk is. Verzoekende partij toont in ieder geval het tegendeel niet aan. Niettegenstaande zij kennis heeft van de bijkomende beschermingsmaatregelen die het CGVS treft, brengt zij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat deze maatregelen onvoldoende zouden zijn om het ontoereikend niveau van gegevensbescherming in de Verenigde Staten te verhelpen.

Waar verzoekende partij verwijst naar een rapport van NOYB, stelt de Raad vast dat dit rapport enkel en alleen uitspraak doet over de mate waarin Microsoft, als het zelf optreedt als verwerkingsverantwoordelijke, voldoet aan de informatieverplichtingen vervat in de AVG. Zoals ook dienstig wordt opgemerkt in de bestreden beslissing alsook in het antwoord van het CGVS op het bezwaar dat de raadsman van verzoekende partij op 29 mei 2024 indiende tegen het plaatsvinden van een gehoor op afstand, treedt *in casu* evenwel het CGVS, en niet Microsoft, op als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7 van de AVG en komt het derhalve aan het CGVS toe om te voldoen aan de informatieplicht vervat in artikel 13 AVG. Dient in dit verband te worden vastgesteld dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geïnformeerd werd over het verloop van het videogehoor en het gebruikte systeem dat garant staat voor een 'passende geheimhouding', dit middels de brief waarbij zij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 30 mei 2024 en de daaraan verbonden "*Privacyverklaring gehoor op afstand – verzoekers om internationale bescherming*" (zie administratief dossier, stuk 4, map CGVS), en dat aldus voldaan werd aan de informatieplicht die overeenkomstig artikel 13 AVG op het CGVS rust als verwerkingsverantwoordelijke. Uit het NOYB-rapport kan verder op geen enkele wijze worden afgeleid dat de NOYB tot de vaststelling is gekomen dat het gebruik van de beschikbare videoconferentiesystemen het door de AVG gewaarborgde beschermingsniveau zou ondermijnen. Nergens wordt gesteld dat het gebruik van MS Teams niet conform de AVG zou zijn of dat technische maatregelen zoals het gebruik van E2EE niet zouden volstaan als bijkomende beschermingsmaatregel in de zin van het arrest Schrems II. Integendeel, in het rapport wordt juist uitdrukkelijk gesteld dat het gebruik van E2EE vanuit privacy-perspectief zeer op prijs wordt gesteld (zie p. 3).

Wat betreft nog de door verzoekende partij aangehaalde vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat in de vermelde rechtspraak nergens gesteld wordt dat het CGVS door het gebruik van MS Teams het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud niet zou eerbiedigen, doch werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen louter gesteld dat er onvoldoende informatie voorlag inzake de betrouwbaarheid van MS Teams en dat de Raad dienaangaande niet over de nodige technische kennis beschikt. *In casu* dient evenwel te worden opgemerkt dat in het antwoord van het CGVS op het bezwaar van haar raadsman d.d. 29 mei 2024 tegen het plaatsvinden van een gehoor op afstand (zie administratief dossier, stuk 4, map CGVS, e-mail CGVS d.d. 30 mei 2024) omstandig wordt ingegaan op de betrouwbaarheid van MS Teams Software, in het bijzonder de hoogwaardige end-to-end-versleutelingstechnologie (E2EE) die mogelijk is via deze software en waarvan het CGVS gebruik maakt. Tevens wordt er dienstig op gewezen dat het gebruik van deze software niet los kan worden gezien van de aanvullende maatregelen die het CGVS treft met betrekking tot de organisatie van een persoonlijk onderhoud op afstand en waardoor de toegang door een onbevoegde derde tot de persoonsgegevens die tijdens het persoonlijk onderhoud op afstand worden uitgewisseld onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt en zodoende steeds voldaan wordt aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau en dit ongeacht het derde land naar waar de gegevens worden doorgegeven. Verzoekende partij laat geheel na enige concrete en objectief verifieerbare informatie bij te brengen die een ander licht kan werpen op de betrouwbaarheid van MS Teams Software dan wel het al dan niet doeltreffend karakter van de maatregelen die het CGVS implementeert ter bescherming van haar persoonsgegevens.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij zowel in de "*Privacyverklaring gehoor op afstand – verzoekers om internationale bescherming*" die zij ontving voor haar persoonlijk onderhoud als in de bestreden beslissing werd gewezen op de mogelijkheid om een klacht neer te leggen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit, indien zij meent dat het CGVS haar persoonsgegevens niet verwerkt overeenkomstig de AVG. Uit niets blijkt dat dergelijke klacht werd neergelegd.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een 'passende geheimhouding' voorzien in artikel 13/1, eerste lid van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 gerespecteerd werd en de confidentialiteit in het licht van de AVG van het persoonlijk onderhoud van 30 mei 2024 wel degelijk werden nageleefd.

Wat betreft daarnaast nog de bemerking van verzoekende partij dat het gelet op haar medische toestand hoe dan ook weinig geschikt en passend voorkomt haar te horen via een systeem van videoconferentie, herhaalt de Raad dat verzoekende partij evenwel nalaat medische stukken bij te brengen waaruit de precieze aard en ernst van de door haar aangehaalde medische problemen blijkt (zie *supra*, punt 2.2.2.), laat staan dat zij zou aantonen dat haar gezondheidstoestand van die aard is dat zij niet in staat is gehoord te worden via een systeem van videoconferentie en/of dat dergelijk gehoor op afstand in haar geval niet geschikt zou zijn.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat zij er problemen kent met haar neven wegens een erfeniskwestie (notities CGVS, p. 7-8).

2.2.6. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt wegens deze door haar voorgehouden problemen en dit omdat:

- (i) vooreerst de door haar aangehaalde problemen vreemd zijn aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie;
- (ii) haar geloofwaardigheid ondergraven wordt doordat zij geen enkel document neerlegt ter staving van haar identiteit, relaas en reisweg, tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar identiteitsdocumenten en de Belgische autoriteiten verscheidene keren trachtte te misleiden nu zij in België gekend staat onder verscheidene valse namen, met verscheidene geboortedata, steeds met de Algerijnse nationaliteit;
- (iii) zij laattijdig een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, nu zij hier al 18 jaar lang verblijft en pas nadat zij op 19 maart 2024 overgebracht werd naar een gesloten centrum toen vastgesteld werd dat zij illegaal in het land verblijft, een verzoek om internationale bescherming indiende en dit pas op 3 mei 2024;
- (iv) zij over haar beweerde problemen vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde en niet verder kwam dan blote beweringen;
- (v) zij ook de beweerde aanvallen door haar neven niet staft met bijvoorbeeld foto's van verwondingen of ziekenhuisrapporten;
- (vi) zij nooit bescherming heeft gezocht in Marokko, terwijl het nochtans aannemelijk lijkt dat wanneer haar familieleden haar verscheidene keren aanvallen en 'kapotslaan', zij de politiediensten zou contacteren en om bescherming zou vragen; en,
- (vii) zij ook omtrent de aanvallen in Spanje geen enkel bewijs bijbrengt, weinig overtuigende en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt alsook wederom naliet de autoriteiten te contacteren om bescherming te zoeken.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten aangebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om bovenstaande vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te verklaren, waar het evenwel juist aan verzoekende partij toekomt om de

motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij derhalve in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt er zich in haar verzoekschrift toe louter opnieuw te wijzen op haar problemen omwille van de erfeniskwestie, doch het louter herhalen van het asielrelaas is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij oppert daarnaast nog dat “*verwerende partij enkel over ging tot een pro forma een persoonlijk onderhoud zonder dieper op de problematiek in te gaan*” en dat “*het CGVS haar onderzoek niet naar behoren heeft uitgevoerd*”, doch de Raad stelt vast dat uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten alsook dat zij uitgebreid bevraagd werd over de erfeniskwestie en de problemen die zij omwille hiervan zou hebben gekend, *i.e.* de door haar beweerde reden van haar vertrek uit Marokko (zie notities CGVS, p. 7 e.v.). Dat tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verder ingegaan werd op de erfeniskwestie, zoals verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, mist dan ook feitelijke grondslag. Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verwerende partij de door verzoekende partij aangevoerde asielmotieven uitgebreid heeft onderzocht. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Verzoekende partij voert daarnaast nog op algemene wijze aan dat telkens de meest nadelige interpretatie werd weerhouden door verwerende partij, doch zonder *in concreto* aan te duiden welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

Ten slotte is de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentswaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.2.7. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geenszins de door haar beweerde problemen met haar neven wegens een erfeniskwestie aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de motivering in de bestreden beslissing waarin uitgegaan wordt van de hypothese dat toch geloof wordt gehecht aan het asielrelaas, een overtollig motief betreft. Dient overigens te worden vastgesteld dat ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze motivering louter “*volledigheidshalve*” werd opgenomen in de bestreden beslissing. Het eventueel gegrond bevinden van kritiek op deze motivering kan dan ook niet leiden tot een andere beslissing.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud in het centrum voor illegalen te Vottem d.d. 30 mei 2024 (via videoconferentie) de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld

en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT